

קוקסינל וינדר
מלכת הכביש

עבדתי על הכביש עוד לפני שעברתי ניי תוח לשינוי המין. קודם הייתי גבר שהתי חפש לאשה, היום אני כמעט אשה. אחת כמוני נקראת טרנס-סקסואלית ולא כמו שכולם קוראים לנו, קוקסינליות.
"בחודש האחרון הותקפו ארבע חברות שלי, והמישטרה לא מצאה את התוקף. הן נפגעו קשה בעיקר בראש, וסיפרו לי שהתוקף היה מכה בהן במוט-ברזל, ומנסה לשבור להן את הראש כשהוא צועק: אני אחסל אותכן, את כל הזונות!"
"כולנו, שעובדות על הכביש, נתקפנו פחד ויודענו שהמישטרה לא תעשה כלום כדי להגן עלינו. לי יש סכין חד וארוך, כדי לשמור על עצמי. אני מומחית לקלוט פנים של אנשים מסוכנים ואלימים. כשי נעצרה באותו ערב מכונת סובארו ליד, פתחתי את דלת המכונית והסתכלתי קודם על הנהג. שרתי לו, אבחה, וניראה לי שהוא בסדר, לא טיפוס תוקפני. אחד יורם, אמרתי לו את המחיר הרגיל, ור' בומן הנסיכה הוא אמר לי: "אם תקחי אותי למקום שקט, אני אשלם לך יותר. אני בעל מישפחה ועמדה, ומפחד שיתפסו אותי."

"עשיות דבר גדול". הוא נראה לי אחד שמפחד מהצל של עצמו, ולקחתי אותו לבניין חדש באפקה. לא רחוק מה בית של ראש-העיר. אחרי שהוא שלם לי יצא מהמכונית ופתח את דלת המכונית מהצד שלי. אבל עוד לפני שהספקתי לצאת הוא הוציא מתחת לכיסא מוט-ברזל, והחל להכות אותי באכזריות כשהוא צועק: אני אחסל את כולכן, את כל הזונות!"
גזכרתי במה שסיפרו החברות שלי ש הותקפו, וידעתי שזה אותו האיש. הוצאתי את הסכין שלי וניסיתי לדקור אותו, כשי אני משתדלת כל הזמן שהוא לא יגע לראש שלי. זכרתי שכל החברות שלי אושפזו עם זעזועי-מוח ושברים בגולגולת, ועשו להם עשרות תפרים בראש.

הוא הצליח לפתוח לי את הסנטר ור לשבור לי את השיניים הקידמיות, ולפצוע אותי בכל חלקי הגוף. כשהוצאתי ממנו את מוט הברזל, הוא נשך אותי בזרוע ור נשאר לי צלקת מבערת. תוך כדי הצע קות והמאבק הגיעו השוטרים, שבקושי הצליחו להוציא אותו מידי. שנינו היינו מלאים דם, והגבר היה כבר חסרי-כוח. אני הייתי בהיסטריה וצרחתי כל הזמן. בקושי המישטרה הפגיעה אותי, ורק ב מישטרת רמת-גן הספקתי לצרוח.

"אני גאה בעבודתי". העבירו אר תנו באמבולנס לבית חולים תל-השומר, שם אישפזו אותנו, לא ביחד. זיהיתי אותו באלבום המישטרה, והתברר שזה סוטה מין שברח ממוסד, והוא גם האדם שתקף את חמש הזונות האחרות. המישטרה שמה מיסרדר-זיהוי, וגם החברות שלי זיהו אותו. השוטרים אמרו לי אחר-כך: שושנה, עשית דבר גדול למדינה!

"היום אני המלכה של הכביש, כולם מכבדים אותי ויודעים שאני אמשיך לי הילחם נגד חולי המין וסוטי המין." אר מרת שושנה. אני רואה את העתיד שלי על הכביש עד המוות. אני גאה בעבודה שלי על הכביש, כי בכך אני עוזרת לאנ שים, ולא רואה בשבילי דרך חיים אחרת."

שיוחה ולהתמסר רק לבית. עבור גשים כמוני, שיש להן מיקצוע מעניין ושנות לימודים ארוכות מאחוריהן, לשבת בבית זה מנוון. כך אני הרגשתי את עצמי, מנוונת, מיותרת ונבלמת.
סימה, שחששה מאד מן הגירושין ניסתה, בשירים שכתבה לבעלה, לנסות להציל את נישואיהם. אבל זה לא הלך, לא עניינו אותו השירים שלי, והוא התייחס ביולול לניסיון שלי לכתוב שירים בכלל. אך היום אני מרוצה שהשתחררתי ממנו. אני מרגישה נפלא מבחינה ריגשית, אני יכולה לחשוב בחופשיות בלי שיגידו לי מה לעשות ואיך, נפתחו בפני אופקים חדשים.
כמו בתולדה צעירה. היא אינה גמנית עם חוגי הבהמה או המשוררים. אם כי היתה מאד רוצה להימנות עימם ולהכיר אישית משוררים אומנים. אני יודעת אם אוכל להתאים את עצמי למסגרת כזאת של חיי הבהמה, היא אומרת. אני ביישנית מאד, ובחיסים שבינו-לכנינה אני מרגישה כמו בתולדה צעירה. חוץ מבעלי, לא הייתי עם גבר אחר בחיי.

היא עדיין חולמת על האהבה, ומקווה למצוא אותה. בינתיים מאפיין את מצבה ותחושותיה אחד משיריה המלאנכוליים:
אהבה היא חשבה / אהבה היא חלמה / טהורה וזכה / תרווה צמאונה. / מי נהר מריבה / וכוסות תרעלה / הירו צמאונה והקפיאו דמה. / גשמה עלובה, / גשמה הומייה. / משרכת דרכה / עדיין בשאלה.

פשעים

זלמן הקדים את המישטרה

פוטרה-המין המסוכן
תקף חמש פרוצות
והשישית זכרה אותו

תושבי רחוב רישפון באפקה התעוררו, לפני שבועות אחדים, לקול זעקות שעלו בהצות הלילה מחצר בית הנמצא בשלבי בנייה ברחובם. לעיני התושבים המבוהר לים, שהועיקו את המישטרה ומיהרו ל מקום, נתגלה מחזה-אימים.
אשה שותחת דם, ששיניה הקידמיות מנופצות, פיאתה הבלונדית מוסטת על ראשה ומגואלת בדם, אוזות בידה סכיני מיטבה, וכשהיא צורחת בהיסטריה מנסה לדקור גבר עירום-למחצה, המגונן על עצמו במוט-ברזל.

האשה הבלונדית היתה שושנה (לשעבר זלמן) וינדר, אחת הקוקסינליות הידועים של תל-אביב שעברה ניתוח לשינוי המין לפני שנתיים וחצי בהולנד, ועובדת כר פרוצה בכביש תל-ברוך זה כשמונה שנים.

הגבר העירום היה יעקב סטיבון, חולתי נפש מסוכן שברח לפני שנה מביתי-החולים הממשלתי לחולי-נפש בבתיים, ומאו הוא מבוקש עליידי המישטרה. הוא נתפס סוף סוף כאשר ניסה לרצוח את שושנה, ש היתה הפרוצה החמישית ברציפות שהות קפה על-ידו בחודש האחרון.

"הוא ניראה כמו יורם". סיפרה שושנה-זלמן על אירועי אותו ערב: "אני עובדת עם אנשים מכובדים ובעלי-עמדה,

גיוזה חטובה, עור צה, שיער בלונדי גולש וזוג עיניים מאירות, עלתה ארצה עם הוריה בתחילת שנות ה-50, אחרי שאביה, שהיה פעיל המחתרת בעיראק, נרדף על ידי השלטונות. הוא ברח עם מישפחתו לאיראן, שם נולדה סימה וגם בילתה את שנותיה הראשונות. הוריה האמידים, משה וכוכבה בטאט, מתגוררים עתה בשכונת לבתם, בשכונת עיר-גנים בירושלים, והם עוזרים לה להתגבר על המשבר שעברה עם גירושה לפני כחודשיים.

הטא כתיבת השירה. בכתיבת שיר רה, אומרת סימה, "אני חוטאת כבר מומן. אבל תמיד הייתי עסוקה בלימודים, בחיי הנישואין, בנסיעות לחו"ל או טיפול ביל דים, ולא יכולתי להתייחס לכתיבה ברצי נות".

היא כוגרת האוניברסיטה העברית בריר שלים, במדעי המדינה ובהוג אנגלית, ודוברת על בורין חמש שפות, ביניהן גם ערבית ופרסית. לאחר סיום לימודיה נשלחה סימה על-ידי חברת ברא-אייטי, לעבור קורס של אנשי-מכירות לטיסות, בהולנד, אך כשחזרה ארצה כדי לעבוד במיקצועה, כמעט שלא הספיקה לעשות זאת, כי אז הכירה את מי שהיה לאחר מכן בעלה, מהנדס-המכונות הגרוש אורי מידן, ולאחר היכרות של חודש ימים החי ליטן השניים להינשא. נישואיהם החזיקו מעמד רק שמונה שנים.

מצב-הרווחה השונים והשליבים שעברה בחייה המשותפים עם בעלה, מתבטאים היטב בשיריה של סימה, שיר שכתבה ב תחילת תקופת הנישואין, נשמע כך:
"שטויות" אמרת / נכון, שטויות / לשם מה היגיון / בשעה שהעניינים ננעצו? / לשם מה החוכמה / כשהלב רק דופק? / לשם מה הבינה / אם הידיים רועדות?

ההתלהבות הרומנטית שאיפיינה את שיריה בתחילתם, נעלמה כמעט כליל משרייה האחרונים, שבהם היא נשמעת ספקי גית, ומנוסה בחוויות כאובות.

טובה ונכונת מדי. יש משהו מביך בשיריה של סימה מידן, שראו אור בקובץ אתה ואני בשכנת. החוויות שעברה בחיי נישואיה מבוטאות גם הן בשירים, כמו בשיר "ראיתי אותו איתה", שבו היא

משוררת מידן
ראי הנישואין

מספרת כיצד נסעה במכוניתה הקטנה עם שני ילדיה, ולפתע ראתה ברחוב את בעלה עם המאהבת שלו. כשהבעל הבחין בהם, הוא מיהר לאחוז בידה את המאהבת, ולי הסתלק מהמקום.

אומרת סימה: "כל אשה אחרת היתה עושה סקנדל לבעל אחרי מיקרה כזה. הוא ידע שראיתי אותו. אבל כשהוא הגיע הביתה, לא העזתי לומר לו מילה. כזאת אני. אני לא יכולה לבטא את התחושות שלי בגלוי. במקום לדבר אני מביעה זאת בשיר. אולי זו הצעות של חיי-נישואי. אף פעם לא העזתי לצעוק. כך אני רגילה מאהבית. אמי מעולם לא צעקה על אבי, ותמיד התייחסה אליו בכבוד.

אני חושבת שהייתי טובה ונכונת מדי, ויתרתי על כל שאיפותי האישיות. הפסקתי לעבוד, והקדשתי את עצמי רק לבעל ולי ילדים, כך דרש בעלי. אך היום אני יודעת, ומייעצת לכל אשה, שלא לוותר על איי

(המשך ממעמד 47)
הוא מפיך מקירבו צלילים ערביים-לאוזן ור מדייקים לאיך-שיעור מאלה של אותו נבל קונוונציונלי ועתיק שבו משתמשים הנבלים כיום.

את הנבל הראשון בחייו יצר אבנר עוד בהיותו ילד, עם סבו בירושלים. באותם הימים היו הסב ונכדו יוצאים אל "שדה הפגרים" שבואדי בדרך ליריחו, אשר בו היו מוטלות גיבלות סוסים, חמורים, צבועים ושאר טורפים למיניהם. הם כרתו את מעי הפגרים, כדי לעשות מהם מיתרים לנבל. כעבור שבועות אחדים היה הנבל מוכן: בסיום עשוי עץ, ומיתריו עשויים ממעי הנבלות.

פסנתר סינה. או ידע אבנר כרמי כי גורלו קשור במוסיקה. את השנים שלאחר מילחמת-העולם הראשונה עשה בגרמניה, שם למד את מלאכת כיוון הפסנתרים. כעבור שנים אחדות הגיע לפאריס, ובערתו ה אדיבה של הפסנתרן ארתור רובינשטיין, הנבל דמוי הפסנתר (הנבל הכרומאטי). זו היתה הדחיפה החזקה ביותר שלו לקראת יצירת "נבל ירושלים".

בימי מילחמת-העולם השנייה התגלגלה לידיו של אבנר, באקראי ממש, הזכות הגדולה להיות בעליו של "פסנתר סינה" המפורסם והמעוטרי-להפליא של מלך איט ליה. פסנתר זה, שנלקח כנראה על-ידי רר מל, הוסתר באל-עמייין ונמצא על-ידי הר ברטיס בעת הכיבוש. הוא התגלגל לישר אל, נמכר לסוחר-גרונטאות שהשליכוהו ל רחוב. לידיו של אבנר כן אספו את הפסנתר לביתם, והמתינו עד לשובו של אביהם מ המילחמה. לאחר שגוקה הפסנתר, התבררה גם השבתו ההיסטורית הגדולה.

רק לא בישראל. כל אותן שנים ניקר במחוו של אבנר הרעיון ליצור את "נבל ירושלים". למרות שהוזהר לא-להירף כי הנבלים לא ירצו אף לשמוע על הנבל החדש שלו, בשל המיגבלות החזותיות ה כרוכות בו, העדיף להתעלם מכך לטובת צליליו המיוחדים-במינם של יציר-כפיו. ר אכן, כאשר הציג לפני מנהל התיזמורת ה פילהרמונית, זובין מהטה, ולפני גנני ה תיזמורת, אישרו הכל כי צליליו של הנבל החדש אכן מופלאים, אבל ליהודית ליבר, הנבלנית הראשית של התיזמורת, הובטח כי מקומה יישמר לה ליד הנבל העתיק. ה רושם החזותי של תנועות-הידיים הרחבות והדרמאטיות ליד הכלי העתיק הועדף על פני הצלילים הערבים של החדש.

כאשר הוצג "נבל ירושלים" לפני זאבי לטת (הפאנאניו של הנבלים), שמע זאבי את צליליו, החוויר ואמר: "כל ימי עבדתי להשתלט על הנבל, והנה נוצר כלי שכל אדם יכול להשתלט עליו".

כרמי, האיש שמיפעל-חיון זכה בהערכה ברחבי העולם כולו, ואשר צלילי ניבלו מבוקשים כיום בארצות כשווייץ, ארצות-הברית וצרפת, נידחה דווקא בארצות-שלו. כשביקש להציג את הנבל שלו לפני נבלנים ובוני-נבלים שהגיעו לתרו-הנבל הבינ לאומית שנערכה לפני כשבועיים בארץ, נידחה על הסף.

הכלי המופלא שיצר אבנר כרמי, שיכול היה לרשום את שמה של מדינת ישראל במקום של כבוד על-פני מפת המוסיקה ה עולמית, נח בינתיים במעבדה. את צליליו המופלאים יוכלו לשמוע רק יחידים-גולה, שיודמו לפתח-תקווה.

רכיידם

ירושלים חיוזים

השירים היוו ראי
של חיי-נישואיה
על האכזבות שבהם
אך לא הציגו אותם

הלכת ממני... / עם ההולכים בחושך / ולא הנמוגים מאונס. / עם אלה שההליכה / הפכה להם לצורך. / הלכת / על מנת לדג / על הבלתי-יגעים המחייב. / ניתרת / על מנת להשיג / את הבלתי-נלאה ולהתקדם. / התקדמת. / על-מנת להיסוג / בלי למסור עוד / דיין-חושבו. / העיקר הלגיע "רהוק".

סימה מידן הירושלמית היא עדיין משוררת אלמונית, שמרבית שיריה נושאים חותם אוטוביוגרפאי. המבטא את תחושו תיה של אשה נשואה אך בודדה, זאת ריגשותיה בעת פרידתה מעל בעלה. סימה (31), גרושה ואם לשניים, בעלת